

[Nør Christensen]

op mod politiet, ikke skal dyrkes som »frie-hedskæmpere«, men at de skal betragtes som almindelige forbrydere. En skærpelse af straffeloven vil blive overvejet i den kommende tid, og der vil blive fremsat forslag om, at alene det, at der ydes passiv modstand, skal gøres strafbart. Centrum-demokraterne ønsker hermed at fremhæve, at det er en alvorlig sag, at man sætter sig op mod politiet og ikke retter sig efter de anvisninger, politiet giver. Politiet er de lovlige borgernes værn mod lovløshed og anarki, og det er nødvendigt, at politiet er i stand til at forsvare sig mod den stigende vold.

Alt i alt er det vel ikke overdrevet at konkludere, at volden generelt er blevet grovere og mere udbredt, og volden mod politifolk er siden 1966 seksdoblet. Det til trods har vi i Danmark et loyalt og et pligtopfyldende politi, der ind imellem sættes til at udføre det »beskidte« arbejde, et arbejde, ingen politibetjent stræber efter, tværtimod, men det er et arbejde, som må og skal gøres, og jeg lægger hånden i ilden på, at politiet kan vinde ethvert slag, hvis de vil.

Jeg tillader mig dog at minde om, at de senere års holdning til tingene ikke må ændres, men skal ændres. Når jeg anvender ordet »skal«, så er det ikke tilfældigt. Det er efterhånden ved at være et forbudt ord her-tillands endelig ikke stille krav til de søde små. En latterlig eller i hvert fald løjerlig holdning. Jeg mener, at man skal gå den anden vej og stille krav og give ansvar. Vi skal have lovliggjort ordene »skal« og »må ikke«. For hvad er konsekvensen af den holdning, vi kender i dag? Vold og hærværk og brandstiftelse m.v. flourer som aldrig før, og den regning, der skal udskrives, sender man storsindet til de danske skatteydere, i hvert fald til en del af dem.

Jeg tror, at man i disse år træder på det tavse flertal, den stille magt eller den fjerde magt, som biskop D. G. Monrad taler om i sine »Upolitiske Breve«. Som bekendt så er det sådan, at magten er delt op i den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt. Men nogle politiske partier synes så optaget af forældede -ismer, at de overser den fjerde magt, den stille magt. Med stigen-de bekymring følger den fjerde magt den eftergiveness, der udvises. Der udgives lærebøger for aktivister, håndbog for hampdyrke-re uden konsekvenser. Men den, der passer

sit og sine må føle hammeren falde, hvis den pågældende overtræder hastighedsbegrænsningen på vej til arbejdet mandag morgen for ikke at komme for sent. Med stigende irritation følger flere og flere, at de, der går til modangreb, hænges ud som gammeldags, bagstræveriske og reaktionære. Folk i al mindelighed undrer sig over, at en øretæve i Hjørring koster 30 dage, mens grov vold mod politiet »kun« koster 60 dage. Det er alt for billigt at begå vold mod politiet og i øvrigt alt for billigt i det hele taget at begå vold. De små hib, vi ind imellem ser, drukner totalt i den latter, der kommer fra geringsmændene, der slipper alt for billigt.

Med hensyn til husbesættelserne kan det godt virke urimeligt, at huse står tomme i en længere periode. Man kan vel næsten sige, at det ikke koster noget, at mennesker flytter ind i dem. Men der skal anvendes de korrekte metoder, og det er, at den gruppe personer, som ønsker at flytte ind, selv henvender sig til ejeren for at få en klar aftale med den pågældende. En sådan aftale skal selvfølgelig indeholde en rimelig frist ved rømning, når husene engang skal rives ned eller bruges af ejeren til andet formål. Ingen kan have noget imod en sådan ordening. Men at rykke ind i anden mands hus uden at få lov, kan centrum-demokraterne på ingen måde acceptere. Naturligvis er det selvtægt og dermed forbudt. Som hr. Knud Lind var inde på: boligen er ukrænkelig, og det skal den fortsat være.

I den seneste tid har vi i CD fået en stigende fornemmelse af, at husbesættelserne bruges mere til en politisk demonstration. Der er sket en inflation på området, der har det ene formål at påkalde sig mediernes opmærksomhed og dermed søge at få nogle til at tro på, at demonstranterne i virkeligheden er uden bolig. Men sandheden er den, at vor tids husbesættere har bopæl et andet sted i forvejen. Det må ministeren kunne oplyse. Hvis det er tilfældet, så gælder husbesættelserne helt til rotterne. Vi tror, at det er falsk varebetegnelse. Når hertil kommer, at de pågældende ikke efterkommer myndighedernes anvisninger og samtidig bruger vold, så må og skal samfundet reagere. Da bliver det nødvendigt, at politikerne tilkendegiver, at politiet er borgernes beskyttere og venner, og at angreb mod politiet også er angreb mod